Srijeda, 07.10.2015.g.

Prošli vikend bio sam Međugorju. Iz naše i susjednih župa organiziralo se

nas stotinjak hodočasnika za odlazak u Međugorje, što je tradicija u

našem kraju od samih početaka ukazanja u Međugorju.

Razgovarajući sa nekim dragim osobama, koje su bile i po trideset i više

puta u Međugorju, osjetio sam posebnu vezu tih dragih ljudi sa našom

PRESVETOM NEBESKOM MAJČICOM, DJEVICOM MARIJOM.

ONA IH ZOVE I ONI JOJ DOLAZE.

Na razne načine, usput savladavajući razne poteškoće koje su ih priječile

da dođu u Međugorje. Gledajući te drage ljude i razgovarajući s njima,

vidio sam i osjetio da se radi o običnim, malim ljudima, koji u

svakodnevnom životu, tamo gdje žive, i nemaju neko važno mjesto. Čak

niti u svojim obiteljima.

Ali kada krenu u Međugorje, dogodi se malo čudo. Na njima, u njima. I

na svima nama koji smo s njima.

MALENI POSTAJU VELIKI I VAŽNI A VELIKI VAŽNI

POSTAJU MALENI.

O MOJ LJUBLJENI GOSPODINE, BESKRAJNO TI HVALA ZA

TO!

U ova četiri moja odlaska u Međugorje, vidio sam obične ljude, bez škole,

bez nekih iskustava u ophođenju, organizaciji, govorima i slično, kako

govore, svjedoče, organiziraju, raspravljaju i slično, kao da su godinama

neki direktori, profesori, voditelji.

I s druge strane, vidio sam direktore, profesore, bogate ljude, kako su

prikovani na svojim sjedalima, bez riječi, bez nametanja, bez govora.

Osjećaju da se tu nešto posebno događa što oni žele upoznati a ne znaju

kako. Ne mogu se otvoriti. Nemaju što reći.

TO JE MEĐUGORJE!

TO JE PREDUKUS KRALJEVSTVA BOŽJEG!

ZATO JA VJERUJEM, O KAKO ČVRSTO VJERUJEM, DA SE

TAMO NAŠA LJUBLJENA NEBESKA MAJČICA STVARNO

UKAZALA!

JER U MEĐUGORJU MALENI POSTAJU VELIKI A VELIKI

POSTAJU MALENI.

Ove godine dobio sam i novi zadatak. U organizaciji hodočašća, mene je pripala dužnost da budem voditelj jednog od dva autobusa. Voditelji iz prijašnjih godina su na razne načine bili spriječeni te me naša draga Katica, koja godinama organizira to naše godišnje hodočašće u Međugorje, jednostavno jedan dan, kada sam joj došao platiti za put i smještaj, dočekala riječima: "Ti budeš vodio drugi autobus."

Ja sam joj jednostavno rekao da ako ona tako misli da onda i budem. Za

mene je to samo bio još jedan način kako da služim Gospodinu i

Njegovoj i našoj Majčici.

Katica i ja smo se dogovorili za minutu. Ali sam onda ja imao sam sa

sobom višednevne pripreme što i kako činiti u tom svojem zadatku.

Istina, ima tu raznih obveza. Pedesetak je tu ljudi, treba im biti "pri ruci,

organizirati molitvu, pjesmu, smještaj u sobe. Voditi brigu o općem

raspoloženju, da se nekome ne dogodi nešto lošega. A uvijek se tu i ovaj

zli i njegovi motaju da napakoste gdje god stignu. I tu biraju ljude i

situacije koje najmanje očekujemo da bi nam mogli biti problem.

No, nisam se ja toga bojao.

JA ČVRSTO, U SVAKOM TRENUTKU KOJEG SPOZNAJEM,

VJERUJEM DA MOJ LJUBLJENI BOG ZA MENE IMA SVOJ

BOŽANSKI PLAN I DA ME U NJEGOVOM IZVRŠENJU UVIJEK

PRATE NJEGOVI DOBRI ANĐELI.

I AKO NEŠTO TREBAM UČINITI NJEMU NA SLAVU I ZA

OBRAĆENJE I UČVRŠĆIVANJE U VJERI NAS, NJEGOVIH

LJUBLJENIH A TAKO GRIJEŠNIH STVORENJA, TADA ĆE

BITI SVE U REDU. JA SAMO TREBAM UČINITI SVOJE.

No, upravo sam se toga i bojao. Toliko mi je darova dao Gospodin, toliko

toga bi mogao učiniti slaveći Njega, govoriti o Njemu, moliti se Njemu,

pjevati o Njemu, da sam se samo bojao da u tome ne prijeđem u

VJERNIČKU I LJUDSKU OHOLOST. Da ne budem u svemu ja u prvom

planu.

Danima prije sam molio Gospodina neka mi udijeli milost da budem

ponizan, strpljiv i otvoren da samo prepoznam, prihvatim i izvršim

Njegovu svetu volju za te trenutke mojeg života i tu obvezu voditelja

hodočašća u Međugorje.

I cijelo to vrijeme hodočašća me nekako pratio osjećaj da ja nisam za to,

za voditelja, da bi trebao biti aktivniji, svugdje prisutan, brbljaviji.

No, kada je Gospodin u pitanju, ja tako ne znam. Ja mogu satima govoriti

o Gospodinu i o tome što mi on lijepoga čini u životu. No, ne mogu baš

pričati viceve, o politici i kojekavim drugim temama. To često neki ne

mogu samo tako prihvatiti jer su još premalo otvoreni Gospodinu. A

tamo nas u autobusu ima pedeset, svatko sa svojim željama,

nakanama, mislima, potrebama.

Kako bilo da bilo, ja sam se držao svojih molitvi i u sve situacije sam

nastojao unijeti mir, radost, strpljenje. Kako sam se i prije hodočašća

molio.

A i nije mi bilo teško. U jednom trenutku osjetio sam u duhu da je taj

autobus prepun prekrasnih, otvorenih, dobrih duša, sa mnogim

potrebama koje u sebi nose. Tek sam na nekoliko njih osjetio da u sebi

nose duboke nemire. Zato su valjda i išle u Međugorje da pronađu

odgovore kako se riješiti tih nemira. Samo se nadam da nisu to činile na

svoj ljudski način nego slušajući što im Gospodin i Nebeska Majčica imaju

za reći …

Na Podbrdu, kada sam sjedio na jednom kamenu i u sebi prebirao kakve

sam nakane donio Majčici, spomenuo sam joj i to. Rekao sam joj da

znam da je ona htjela da ja vodim taj jedan autobus njezinih hodočasnika

ali da ja nisam za to. Da bi to netko drugi sigurno bolje učinio i vodio. Da

ja nisam za neku veliku priču.

I onda čujem riječi u mojim mislima: "TI JESI ZA TO." Samo

te četiri riječi.

Krenule su mi suze. Uopće nisam očekivao da bi mi Majčica mogla dati

odgovor. Samo sam joj se pojadao jer sam mislio da premalo činim u

svemu tome što bi jedan voditelj trebao činiti.

A MOJA NEBESKA MAJČICA ME SAMO SA TIH NEKOLIKO

RIJEČI MIRNO PREKINULA.

KAO PRAVA MAJKA. OHRABRILA JE SVOJE VOLJENO,

ZBUNJENO DIJETE …

U svemu tome, ja sam bio zadovoljan sa onim što sam činio jer sam se

tako molio i pripremao prije puta.

Ali sam stalno bio pod nekim pritiskom da bi trebao više. Znam, zli i

njegovi zli duhovi stalno su me napastovali pa se vodila stalna duhovna

borba u meni i oko mene.

I takav osjećaj me pratio skroz do povratka kući, kada smo se približili

prvom mjestu gdje su ljudi trebali izaći iz autobusa. Tada je netko na

sredini autobusa spomenuo nešto u stilu "da i hvala našem voditelju". I

prolomio se pljesak i odobravanje.

Ja sam to čuo i zatvorio sam oči. I osjetio u duhu da su ti ljudi to iskreno

mislili. Tada je nestao onaj osjećaj da sam mogao i trebao više. Znao sam

da sam izvršio svetu Božju volju za ove trenutke mojeg života i života

onih koje mi je Gospodin poslao na moj životni put.

BIO SAM RADOSTAN JER SAM OSJETIO DA TIM DRAGIM

LJUDIMA NISAM DAO SEBE, DA SAM USPIO SEBE PONIZITI I

STAVITI U DRUGI PLAN.

BIO SAM RADOSTAN JER SAM IM POMOGAO DA PRONAĐU

SVOJE ODGOVORE NA SILNA PITANJA KOJA SU IM BILA U

SRCIMA, DUŠAMA I MISLIMA.

BIO SAM RADOSTAN JER IM NISAM SVOJIM PONAŠANJEM

"SAKRIO" GOSPODINA I NEBESKU MAJČICU NEGO SAM IM

POMOGAO, KOLIKO SAM MOGAO, DA IH PRONAĐU I DA IM SE

OTVORE.

A isto tako, bio sam radostan što je za mene to vođenje hodočašća bilo i

ostalo kao nešto najobičnije jer su mi i u srcu i u mislima i dalje bili

GOSPODIN I NJEGOVA I NAŠA NEBESKA MAJČICA, DJEVICA

MARIJA.

I da nakon svega mogu mirno i jednostavno reći:

"O KAKO SAM RADOSTAN U GOSPODINU!"

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA

TROJEDINI LJUBLJENI BOŽE, OČE, SINE I

DUŠE SVETI.

I ČAST I HVALA TEBI, NAŠA NEBESKA

MAJČICE!

I CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI

I POŠTUJE DOBRU VOLJU I GOSPODINA

BOGA!